

MIROSLAV ANTIĆ

Pepeo
dogorelih
krila

Izbor iz poezije

priređio

Zoran Penevski

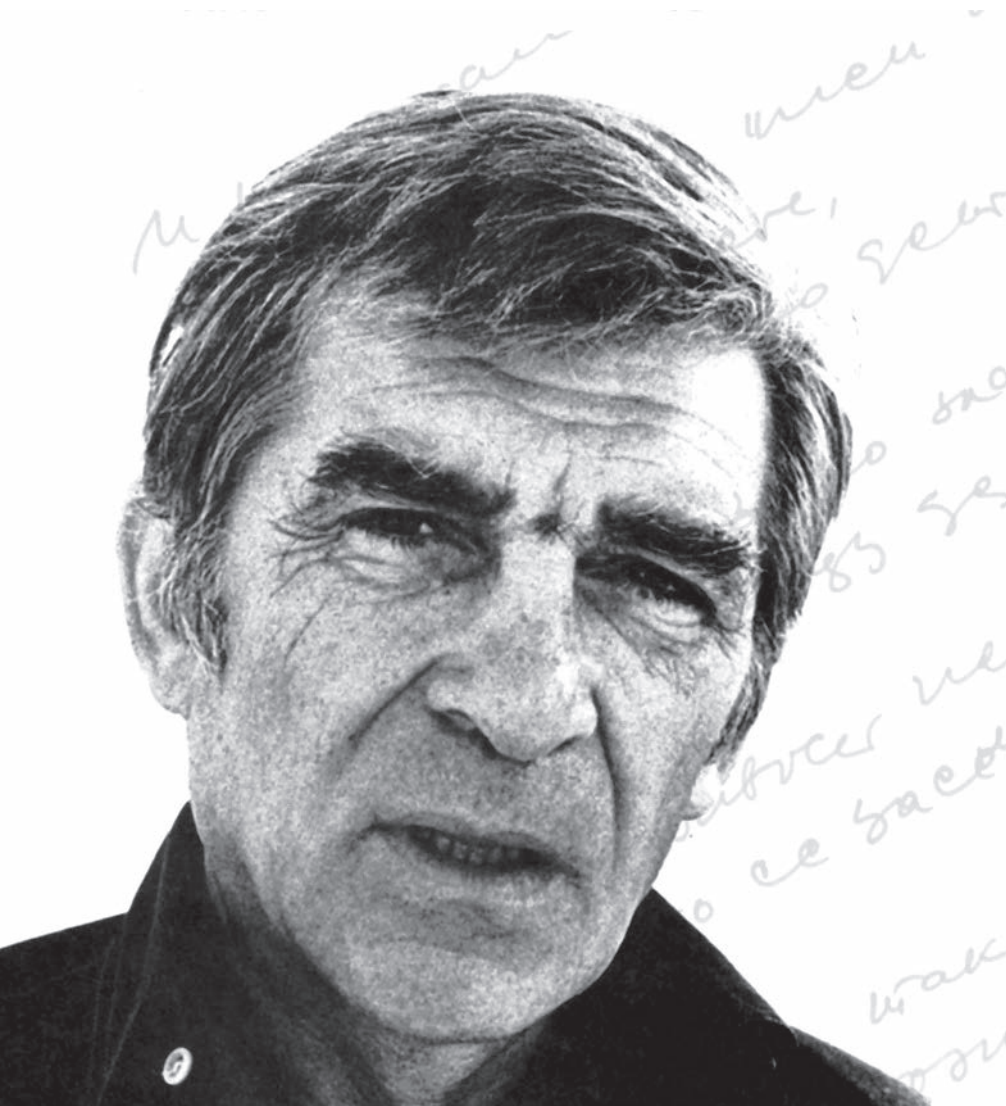
■ Laguna ■

SADRŽAJ

Kad sam bio veliki	13
Lažljiva pesma.	16
Gorka pesma.	19
Krila	22
Čudo.	24
Najmanja pesma	27
Dosadna pesma	29
Plava zvezda	35
Uroš	39
Drhtava pesma	40
Plavi čuperak.	42
Odluka.	44
I (Nosáč, <i>Hodajući na rukama</i>)	46
XIV (Nosáč, <i>Hodajući na rukama</i>)	48
VIII (<i>Savršenstvo vatre</i>).	50
LXXXVII (<i>Savršenstvo vatre</i>).	51

Kroj	55
XIII (Zaveštanje, <i>Hodajući na rukama</i>)	57
5. (Ljubav, <i>Horoskop</i>)	58
Opomena	59
XI (Ekspres za sever, <i>Koncert za 1001 bubanj</i>) ...	60
III. Najdivniji grad	62
Čitanje iz latica	64
7. (Čarobna pesma)	67
I (Ulepšavanje nevidljivog)	68
4. (Besmrtna pesma)	70
Serenada	73
CLX (<i>Savršenstvo vatre</i>)	77
Smrt jedne ptice	78
Vojvodina	81
Pehar	94
XXXI (<i>Savršenstvo vatre</i>)	97
VI (Pećine, <i>Hodajući na rukama</i>)	98
1. (San)	100
22. (San)	101
II (Mit o ptici)	102
7. (Mit o ptici)	103
XXVII (Mit o ptici)	104
14. (Mit o ptici)	105

XVII (Ulepšavanje nevidljivog)	106
Izveštaj o vodostaju	107
Igre mrtvih pod jorganom	108
IN MEMORIAM	112
Antologija moje poezije	117

e .
Pesma je kad nosiš nešto u sebi, pa ne možeš to da zadržiš,
nego moraš da podeliš sa ljudima, kao što dete deli užinu na
odmoru, kao što vojnici dele cigaretu, kao što i život moraš
da podeliš još s nekim.

pesma
πσγ
ka
nešt
o za
ayey

Pesma je prvi korak preko rubova samoće.

31. decembar 1976.

KAD SAM BIO VELIKI

Kad sam ja bio veliki,
baš sam pravio mnoga čuda!

Peo sam se, na primer,
na razna brdovita brda
i – svuda!

Istukao sam jednog divljeg lava
bez pruta.

Na Mesecu sam bio
mesečno bar dva puta,
a tromesečno pet puta.
Naravno: polumesečno
bio sam pola puta.

Posle sam nekim brodom
i na Južni pol plovio.

Tamo sam
jednog kita na cvetiće
primetio.
(Vi znate: kit na cvetiće
vrlo je retko biće.)
Nije ni čestito trepnuo,
a već sam ga ulovio.

Ostalim kitovima,
prugastim i na tufne,
samo sam oštro zapretio.

Kad sam ja bio veliki,
tata je svako jutro
morao da se umiva.

Pobedio sam jednog gusara.
Pobedio sam jednog diva.
Pobedio sam još jednog diva.
Posle mi bilo dosadno
i to sa divovima:
samo su glave krivili
i divili mi se, divili.

Kad sam ja bio veliki,
celu sam moju ulicu
mogao da istučem.
Evo, ovako sam mogao
krov sa kuće da skinem.
I svakog kera sam mogao
za uvo da povučem.

I mogao sam slona
za surlu da uštinem.
A možda i dva-tri slona
za surlu da uštinem.

Kad sam ja bio veliki,
svi trepću.

Niko ne sme
po mleko da me šalje.

Posle sam bio mali.
I nema ništa dalje.

LAŽLJIVA PESMA

Kažem: mesec.
I gle – mesec!
Kažem: trava.
Stvarno – trava.
Eto zašto meni seva
ova moja smešna glava,
ova moja glava leva
što jedino zna da sneva.

A šta hoće glava luda?
Hoće laži.
Hoće čuda.
Namigne mi mojim okom.
Usnom mi se mojom smeška.
Pa sve živo ispretura
i vrti se kô vrteška.

Kaže: sunce nije sunce,
nit se nebo nad njim plavi.
Kaže: hoću nešto lepše
u tvom srcu da se javi.
Smisliću ti nove ptice.
Nove snove.
Nova mora.
Smisliću ti to što nema.
Nemoj ovo što se mora.

I onda mi luda glava
sve drukčije izmišljava.
I zaista – ljudi bolji.
I zaista – mekši dlan.
Sve su plave oči plavlje.
Svaki dan je belji dan.
I zbilja mi lepše tako
lažljivo i naopako.

U kosi se mesto žvrka
raznobojne zvezde roje.
U krošnjama neke boje
lažne,
al' im lepše stoje.

I odjednom: sve luckasto,
i sve moje – samo moje.
Stvari koje ne postoje
odjedanput – sve postoje.

Odjedanput: bordo mesec.
Odjedanput: roze trava.
Ljubičasto neko sunce
zelen vidik zavejava.
A meni se samo smeška
mojom usnom moja glava,
namigne mi mojim okom
i dalje se izmotava.

Sada mogu sve što hoću,
jer na mene dani liče.
Samo šmrknem – stane reka.
Samo trepnem – šuma niče.
Krov il' oblak rukom skinem.
Noć il' maglu skupim šakom.
Zato lažem kako zinem
i stvarno mi lepše tako.

Pa i ova leva glava,
čtvrtasta – kô od panja,
i ona mi triput draža
kad izmišlja i kad sanja.

GORKA PESMA

Moj tata i moja mama nikada nisu imali
devet,
jedanaest,
ili četrnaest godina.

Oni su odmah rođeni pomalo prosedi
i namršteni
i nervozni,
sa milion nekih neodložnih poslova,
petljivina,
i malih ružnih svađa i prebacivanja.

Oni su večno ogovarali prijatelje i rođake,
računali kako će s novcem do prvog,
jadali se,
ispovedali,
kunjali,

pa su im tako isklizle godine detinjstva
kao srebrne ribe iz ruku.

Umesto da sve na svetu shvate neozbiljno,
kao patkasti hod meseca iznad krovova,
kao skakutanje drveća na jednoj nozi duž
bulevara,
kao namigivanje reklama u predvečerje
– njima je čvornovat i drven svaki trenutak
života:

i ljubav,
i nezgode,
i ona obavezna čaša vina subotom uveče,
i bioskop nedeljom po podne,
i novine,
i pletivo...

I meni ih je ponekad tako žao
što nikad neće razumeti
da možda jedna obična nađena krpica
može u našoj glavi da liči na balsku haljinu,

da jedna stolica na kojoj se klimatamo
može da zameni sve limuzine i jahte,

i da šaka peska,
ako hoćeš,
vredi pet puta više nego čitava Sahara
i malo vode na dlanu kao sva mora sveta.

Moj tata i moja mama nikada nisu bili deca
i zato se možda tako malo razumemo u ovim
danim, danima kojima ja tepam,
pevušim
i čupkam razbarušene šiške,

a oni im docrtavaju brkove,
silom stavljaju naočari
i nadevaju suviše ozbiljna i umorna imena.

KRILA

Ako hoćeš da odletiš,
sklopi oči
i sve jače
veruj,
veruj kao nikad
u sve ono što je čudno.

Nemoj da mi smešno mašeš
kao glupe vetrenjače
svakom vetru,
svakoj ptici,
brzopleto,
uzaludno.

Svako dete ima krila,
samo mora da se seti
gde mu rastu sakrivena
– i odmah će da poleti.

Neko nađe svoja krila
u tatinom novčaniku.

Neko proda svoja krila.
Neko uvek tuđa krade.

Lete ljudi i nogama.
Lete ljudi i jezikom.

Lete ljudi od nevolje.
Lete ljudi od parade.
Nekom mama krila sveže.
Nekom mama krila sreže.

Neko ode za pticama.
Neko padne čim se vine.
Al' divno je,
al' najteže,
kad u glavi nađeš krila

i obletiš maštom samo
za trenutak sve visine...

I svi misle: tu si bila.
A ti si na nebu bila.

ČUDO

Ja verujem u čuda.

Verujem u stvar neverovatnu.
Najneverovatniju među svim stvarima.

Verujem da ima noć kad ožive
crteži sve dece sveta
na zidovima i trotoarima.

Verujem da ima noć kad ožive
vozovi smešni, klimavi,
i čike sa glavama bucmastim kao kruške.

Ožive lavovi sa očima kao tanjiri,
zubima kao češljevi i kao stare viljuške.

Ožive crteži pilića što su nalik na gljive,
ožive krilati brodovi,
krilate lokomotive...
Verujem: svi ožive.

Vrte se kraj dečjih nogu
slike smešne i lepe.
Na đon se nekom zalepe.
Na bosu nogu zalepe.

I vidiš: svaku će sličicu
odneti neko.
Svaku će.

I vidiš kako čarolija
duž svih ulica skakuće.
Do neba skakuće...
Skakuće...